

Arrest

nr. 49 383 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Bafut tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren in Kumba op 23 januari 1980 en u woonde daar gedurende uw hele leven. U had een relatie met (F.O.) samen met haar hebt u twee kinderen, namelijk (S.A.) en (S.M.).

In januari 2008 was er in Kameroen een nationale staking, omdat de prijzen stegen. In Kumba ging u mee met de massa en deze stak een aantal gebouwen in brand. De politie arresteerde u die dag en u werd gefolterd en opgesloten in de gevangenis van Kumba. Na twee dagen kwam een arts en deze liet u opnemen in het ziekenhuis, omdat u verwondingen opliep door slagen die u kreeg van de politie. Na een tijdje werd u weer naar de gevangenis gebracht en later werd u opnieuw in het ziekenhuis opgenomen, omdat u pijn had in uw hoofd, aan uw hart en aan uw ogen. Op een nacht kwam iemand die zich als '(D.)' voorstelde u weggapen uit het ziekenhuis. Hij bracht u met een wagen naar de

luchthaven van Douala en diezelfde dag – ergens in januari 2010 – vergezelde hij u naar België, waar u op 19 februari 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde dat u Kameroen ontvluchtte, omdat u problemen kende met de overheid nadat u deelnam aan een nationale staking, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de nationale staking tegen de gestegen prijzen en de daaruit volgende vervolging, uiterst vaag zijn en niet overeen stemmen met informatie waarover het CGVS beschikt.

U gaf aan dat u in januari 2008 deelnam aan een staking in Kumba, tegen de algemene prijsstijgingen die leidde tot een vermindering van de koopkracht (gehoor CGVS, p.6-7). Verschillende gebouwen werden in brand gestoken en u werd gearresteerd samen met anderen (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd wanneer u juist gearresteerd werd, gaf u aan dat u het niet meer kon herinneren, maar dat het in januari 2008 was. Verder wist u niet wie er met u gearresteerd werd. U gaf aan dat iedereen staakte en dat u 'moest' staken omdat de prijzen stegen. U had er geen idee van wie de mensen opriep om te staken (gehoor CGVS, p.6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Kumba op 25 februari 2008 een staking van de taxi chauffeurs was omwille van een stijging van de brandstofprijzen en dat er op 26 februari 2008 verschillende gebouwen in brand gestoken werden. Niet alleen stroken uw verklaringen betreffende de staking tegen de algemene prijsstijgingen niet met informatie waarover het CGVS beschikt, ze blijven verder ook erg vaag. Van iemand die daadwerkelijk aanwezig was bij de staking, kan men preciezere verklaringen verwachten. Gelet op bovenstaande onwetendheden maakt u het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk aanwezig was bij de staking in Kumba tegen de prijsstijgingen en bijgevolg evenmin dat u vervolgd werd voor het door u aangehaalde feit.

Verder kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij de door u beweerde detentie en ontsnapping.

U verklaarde dat de politie u arresteerde de dag van de brandstichtingen en dat u gefolterd en opgesloten werd in de gevangenis van Kumba (gehoor CGVS, p.6). U gaf aan dat u twee dagen later opgenomen werd in het ziekenhuis, omdat u verwondingen opliep door slagen die u kreeg van de politie (gehoor CGVS, p.7). U wist niet meer hoeveel dagen u reeds in de cel zat vóór u naar het ziekenhuis werd gebracht. Evenmin wist u hoelang u in het ziekenhuis bleef. Toen u naar de naam van de behandelende arts gevraagd werd, gaf u aan dat u het niet wist, maar dat zijn naam wel op het door u neergelegde attest zou staan (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u tijdens uw detentie anaal verkracht werd door medegevangenen, maar u kon hun namen niet geven, omdat u het niet meer wist. Evenmin wist u namen van bewakers in de gevangenis (gehoor CGVS, p.9-10). Verder gaf u aan dat u nog een tweede maal van de gevangenis naar het ziekenhuis werd gebracht, omdat u pijn in het hoofd, aan het hart en aan de ogen had. U verklaarde verder dat '(D.)' op een dag naar het ziekenhuis kwam, u meenam (stal) en met u naar België vloog (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wie (D.) was en waarom hij u meenam, gaf u aan dat u niet wist wie hij was noch waarom hij u meenam (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd waarom u de term 'stal' gebruikte toen (D.) u meenam uit het ziekenhuis en u erop gewezen werd dat u misschien niet meer onder arrest stond, gaf u aan dat u het niet wist. Toen u opnieuw werd gevraagd waarom u dacht dat u nog onder arrest stond, gaf u vaag aan 'dat u nog onder arrest stond' en 'dat u nog in de cel zat' (gehoor CGVS, p.9). De verklaringen die u aflegde over uw detentie en ziekenhuisbezoeken zijn erg vaag. De historie van 'de vlucht met (D.)' blijft totaal vaag en kon u op geen enkele manier verklaren. Het is onbegrijpelijk dat u hierover totaal onwetend bent, aangezien men van iemand die door iemand anders wordt bevrijdt uit gevangenschap én die met deze persoon tot België reist, mag verwachten dat bovenstaande prangende vragen gesteld en opgelost worden. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw asielrelaas. Bovendien werd reeds eerder aangehaald dat u het niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk aanwezig was bij de staking de Kumba tegen de prijsstijgingen en dus evenmin dat u hiervoor vervolgd werd.

Bovendien kunnen bedenkingen worden gemaakt bij uw binnenkomst in België en uw asielaanvraag.

U verklaarde dat u – ergens in januari 2010 – met (D.) naar België vloog. U wist niet meer welke dag u vertok noch welke dag u in België toekwam. U wist ook niet met welke vliegtuigmaatschappij u reisde. Toen u gevraagd werd wat er aan de luchthaven in België gebeurde, of u er documenten moest tonen en vragen beantwoordde, gaf u aan dat u het niet wist en dat (D.) de documenten had. Verder gaf u aan dat Dolman u nooit documenten gaf (gehoor CGVS, p.5-6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (zie administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kameroense geboorteakte toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. Het door u neergelegde medisch certificaat uit Kameroen van Dr. (D.) (dd. 4/1/2010) spreekt over 'irrationele uitspraken en -gedrag' en 'mentaal gestoord'. Dr. (D.) is echter 'ophthalmoloog' (specialist in oogziekten en aanverwanten) en bijgevolg niet de aangewezen arts om diagnoses te stellen over uw psychische toestand. Het kwestieuze attest en de erin gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Verder legde u een brief neer van (W.V.), hulpverlener bij CAW Artevelde, dd. 18/02/2010. In deze brief geeft de hulpverlener aan dat u irrationeel gedrag stelt, geheugenstoornissen hebt en onsamenhangend communiceert. Een hulpverlener van een CAW is evenmin de aangewezen persoon om zulke diagnoses te stellen. Bovendien was er tijdens het gehoor op het CGVS geen sprake van 'irrationeel gedrag' of 'onsamenhangende communicatie' en is de brief niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. U legde verder een attest van Dr. (V.) voor van de dienst Medische Beeldvorming dd. 27/04/2010. Na radiologische onderzoeken van uw schedel komt hij tot het besluit dat het een normaal computertomografisch standaardonderzoek is voor uw leeftijd. Er dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u op 19 mei 2010 naar een specialist ging (gehoor CGVS, p.10), maar tot op heden werd hiervan geen attest binnengebracht. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "de taalrol" en van "een substantiële vormvereiste". Hij betoogt dat de adjunct-commissaris die de bestreden beslissing bij delegatie ondertekende behoort tot de Franstalige taalrol en enkel Franstalige beslissingen mag ondertekenen.

2.2. Artikel 57/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de adjuncten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit artikel 57/9 van de vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheden (van artikel 57,1° tot 3°, van de vreemdelingenwet) worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. Bijgevolg is in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij citeert artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geeft toelichting omtrent het element 'gegronde vrees voor vervolging' en verwijst naar rechtsleer. Volgens verzoeker wordt zijn verhaal ten onrechte geminimaliseerd en heeft de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met zijn medische problemen. Hij betoogt daadwerkelijk last te hebben van geheugenproblemen en verwijst naar het neergelegde attest van Dr. D. en de neergelegde verklaring van een assistent die tevens vaststelde dat hij irrationeel gedrag vertoonde. Dat hij vaag en niet

gedetailleerd antwoordde op de vragen zou te wijten zijn aan deze problemen. Verzoeker verklaart: *“Het is logisch dat de medische tests nog geen voldoende uitsluitel konden bieden. Van zodra er meer medische klaarheid is, zullen deze bevindingen bijkomend worden voorgelegd”*.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te wijten aan geheugenproblemen in zijn hoofd en verwijst ter zake opnieuw naar de door hem neergelegde attesten. Daargelaten dat verzoeker klaarblijkelijk heeft nagelaten zich naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS te informeren omtrent de inhoud van het door hem neergelegde attest van Dr. D., daar waar hij, ondanks dat deze gegevens uitdrukkelijk op dit attest worden vermeld, niet kon aangeven wanneer het werd uitgereikt, waarvoor het diende of welke de naam was van de dokter die dit attest opstelde en aan hem zou hebben gegeven (administratief dossier, stuk 3, p.4), motiveert de commissaris-generaal met recht dat de opsteller ervan als “ophtalmoloog” (oogarts) niet de aangewezen arts is om een diagnose te stellen over verzoekers psychische gezondheidstoestand. Ten aanzien van de brief van W.V., hulpverlener bij CAW Artevelde motiveert de commissaris-generaal met recht dat de opsteller hiervan evenmin de aangewezen persoon is om diagnoses te stellen betreffende verzoekers gezondheidstoestand. De bestreden beslissing stelt voorts terecht vast dat uit het attest van Dr. V. van de dienst Medische Beeldvorming blijkt dat de opsteller hiervan na radiologische onderzoeken van verzoekers schedel tot het besluit kwam dat het een normaal computertomografisch standaardonderzoek was voor verzoekers leeftijd. De commissaris-generaal stelt bovendien met recht dat uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat er tijdens het gehoor bij het CGVS geen sprake was van ‘irrationeel gedrag’ of ‘onsamenhangende communicatie’. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat zich op dit vlak noemenswaardige problemen zouden hebben voorgedaan (administratief dossier, stuk 3). Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks zijn verklaring dat hij op 19 mei 2010 naar een specialist ging (ibid., p.10), tot op heden hiervan geen attesten heeft bijgebracht. Hij stelt integendeel zelf dat de medische tests geen uitsluitel konden bieden, alsmede dat er nog geen medische klaarheid is. Gelet op het voorgaande toont verzoeker in het geheel niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te wijten zouden zijn aan geheugenproblemen in zijn hoofd.

Verzoeker doet voor het overige niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Hij voert geen concrete argumenten of elementen aan die deze motieven ook maar enigszins kunnen ontkrachten. De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind. In acht genomen dat verzoeker (i) uiterst vage en foutieve verklaringen heeft afgelegd aangaande de staking in Kumba zodat hij niet aannemelijk maakt hierbij aanwezig te zijn geweest (ii) uitermate vage verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde detentie en ontsnapping (iii) geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde, oordeelde de commissaris-generaal op goede grond dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker in de vragenlijst een totaal verschillende reden opgaf voor zijn beweerde arrestatie. Hij vermeldde immers nergens dat hij zou hebben deelgenomen aan de staking in Kumba in 2008 noch dat dit de aanleiding zou zijn geweest voor zijn arrestatie. Hij antwoordde integendeel, wanneer hem werd gevraagd of hij ooit werd gearresteerd: *“Ja, in 2008 omdat ik dingen verkocht aan woekerprijzen”* (administratief dossier, stuk 8, p.2).

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

2.5. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert voornoemd artikel en stelt dat hij gedurende zijn detentie mishandeld en gefolterd is geweest, alsmede dat hij in die omstandigheden een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b).

2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS